

»Smo že doma!« je povedal Tonče in zaukal. Mihec je odpahnil vrata in potegnil sani kar v vežo.

»Kje pa so otroci?« je zaskrbelo Maričo, ko ni bilo nobenega na spregled. Brž je pogledala v hišo in takoj zapazila na mizi razgrnjeno veliko rdečo ruto in na njej polno krhljev, suhih češpelj in jabolk. Še preden se je utegnila začuditi, je zagledala pri peči — očeta. V naročju mu je sedel Miklavž, ga vlekel za brke in obenem žvečil krhlje, drugi štirje so čepeli za pečjo, poslušali očeta in tudi nekaj grizli.

»Ti, tile tvoji otroci so mi pa kar všeč,« se je brez zadrege zasmel oče proti Mariči.

»Oče!«

»Veš, Mariča, da se ne boš čudila, po kaj sem prišel. Žena mi je umrla in zdaj bi moral delati s tujimi ljudmi. Tega pa nočem. Pri Kovaču imam konja in sani, jutri vas odpeljem. Vse. Kar pripravi se!«

Oče se je obrnil k Tončetu in Mihcu, Mariča pa ni mogla ničesar spraviti iz sebe. Kot ukopana je stala pred očetom. Tak tako! Zdaj ne bodo več Janezovi. Dragarjevi bodo zdaj. No, prav!...

»Kakor hočete, oče,« je nazadnje stisnila iz sebe. Brž se je zasukala v kuhinjo in zakurila pa pristavila kašo in v oblicah krompir. Pozna očeta in ve, kaj ima rad. Saj odslej bo morala vsak večer tako, ko bo pa gospodinjala pri Dragarju, kjer bo tudi za njenega osmega dovolj prostora in živeža.

Tu-fu | Zmagovalec

Z zmago, glej, sem si ovenčal glavo.
V prsih žge me ogenj bridke rane.
Roka nosi črno mi zastavo.
Noč je. S psom čez bojne grem poljane.

Pes zalaja, truplo izsledi...
»Glej, tu je sovražnikov zalega!
Če si lačen, njih telesa žri,
pij do sita njih prekleto kri!«

Trzne pes, pogleda me grozeče: Ti!
Liže in hladi grozotne rane...
S psom, z zastavo črno grem v poljane,
tja, kjer v zarji novi dan žari.

France Bevk.